

Lægge det dobbelt saa høi Vægt, som det nogenstunde siden Skolelærerexaminens Indførelse har havt. Hermed vil formentlig ethvert billigt Krav være fyldestgjort.

At der er foreslaaet dobbelt Vægt tillagt „Mathematik“, se Pag. 8 uederst, kan i og for sig have Noget for sig. Men ogsaa dette Punkt synes at blive mer end tvivlsomt, naar henses til dels at Søsterfaget, Regning, jo allerede har denne dobbelte Vægt, dels og især, at den Mathematik-Karakter, som efter Forslaget skulde veie dobbelt ved Skolelærerexamen, jo slet ikke tænkes at være given ved denne Examen, men ved en nogle Aar forud, ved en eller anden Realkole afholdt Prøve; i Henseende til hvilken det vistnok maa siges allerede at være meget, at dens Karakter endog blot ved Enteltværdi endnu tages for gode og gyldige ved Skolelærerexamen end sige da, at man skulde forhøie deres Vægt.

Naar Talen er om Fagene Vægt og især om „Beregningen af Hovedkarakteren“, have Semirarietene som bekendt en lang Række af Bestemmelser og Omændringer at se tilbage paa, der hver for sig have haft en temmelig fort Bevetid. Hyppige Omgjørelser paa dette Omraade ere vistnok i sig selv mindre heldige; og om det end kan indrømmes, at sige Forandringer, særlig i de enkelte Karakterers Talværdier, ikke have saa særdeles meget at sige, naar kun den rimelige Relativitet iagttages ved Bestemmelsen af Forordningerne til Hovedkarakteren, saa falder det dog lidt vanskeligt at finde afgjørende Grunde til ganske at forlade det hidtil fulgte System eller at saa Die for det væsentlige Fortrin ved den af Kommissionen pag. 8 ff. foreslaaede helt nye Beregning. Hvad Kommissionen pag. 10 saa rigtig antyder: at „man i Karakteranvendelsen har alle fornødne Midler til at sikke sig“ mod Farer ved Pointsberegningen, maa gjælde ligesaa fuldt om den hidtil brugte som om den foreslaaede Beregningsmaade. Ganske vist findes der i Best. af 1875 et Par Punkter, som næppe tør kaldes „rationelle“, men hvori der vel at mærke ogsaa afviges fra det ellers til Grund liggende System af 1857 saa vel som f. Ex. Kommissionens Indstilling; og jeg skulde næsten formode, at netop disse Punkter have deres væsentlige Del i den Betragtning, der har ført Kommissionen til at foreslaa „Betingelserne for Opnaaelsen af Hovedkaraktererne en Del skjærpede“. De tilsigtede Punkter ere nemlig just de den Gang (i 1875) nedsatte Taxter for „Udm. d.“, „M. d.“ og „Ei ud.“ (for „Duelig“ har Forordningen helt igjennem været uforandret, nemlig Værdien af $g. \div 1$ alle Ja, g). I 1857, da de enkelte Karakterers Værdier sattes til 9. 7. 5. 2. $\div 2$. $\div 9$ krævedes til de nævnte tre Hovedkarakterer resp. 216. 164. 109. De to første Satser ere forholdsvis omtr. de samme, som Rnsf. nu foreslaar; den sidste er endda lidt strengere. Kommissionens Forslag pag. 9 kan nemlig ogsaa udtrykkes saaledes, at der til „Udm. d.“ og „M. d.“ kræves $\frac{2}{3}$ af den høiere Kar. + $\frac{1}{3}$ af den næstfølgende: $(20 \text{ ug.}) = 300 + (10 \text{ mg.}) = 120 = 420$; ligeledes 20 mg. og 10 g. = 330. Paa tilsvarende Maade udkomme de to Satser fra 1857 resp. af 17 ug. + 9 mg. og af 17 mg. + 9 g. — Da man i 1868 ved Examinationskommissionens Indførelse udstød 2 Fag (Sang og Musik og Gymnastik) fra Indflydelse paa Hovedkarakteren, nedsaties efter et rigtigt Forhold de fordrede Pointsbeløb til resp. 200. 152. 100. Men da de udstudte Fag atter i 1875 indfattes i deres Ret og medregnedes ved Hovedkarakterens Bestemmelse, hvorved Fagene's og Talværdiernes Antal igjen blev det samme som før 1868, gik man ikke tilbage til de tidligere Satser, men fastsatte med Fravigelse af de forhen ledende Regler temmelig principløst Forordningerne til resp. 210. 160. 100. Jeg kan ikke tvivle om, at det jo netop er disse anomale, gjennemgaende for lave Ansættelser, der ere Skyld i, at, som Rnsf. pag. 10 bemærker, „Erfaringerne fra Examinationsbordet og Examinationsresultaterne med stor Tydelighed have godtgjort, at en Skjærpelse er fornøden“. Som foran antydet skuldes disse Bestemmelser, som det Gang (1875) vakte nogen Forundring, ikke af Kommissionen, men, efter den afspøede Formands Meddelelse, den daværende Ministers personlige Villie.

Da det nu vistnok maa erkjendes, at de angivne Lavmaal for Hovedkaraktererne aabne en for let Afgang ikke blot til de høiere Karakterer men ogsaa til at „bestaa“ — til hvilket sidste det krævede Pointsbeløb endog er